

Arrest

nr. 210 792 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest van 23 augustus 2018 met nr. 208.143 waarbij de debatten worden heropend en partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 september 2017 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om haar echtgenoot te vervoegen die in België verblijft en hier erkend werd als vluchteling.

1.2. Op 31 januari 2018 weigert de verwerende partij de afgifte van een visum type D.

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door E.S.S. Mogadishu, van Somalische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke man A.A.S. [...], erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is de authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Overwegende dat art.74/20SI bepaalt behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden. Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op,

*“Schending van artikel 74/20, §1 van de vreemdelingenwet
Schending van de artikelen 10 et 12bis van de vreemdelingenwet
Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de stempels op het niet-gelegaliseerde huwelijksdocument aangebracht werden met een kleurenprinter.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een ‘fraudeur’ wordt genoemd.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring (stuk 3).

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

II.1.3. Nochtans vraagt de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat. Zoniet beschouwt zij het dossier als 'onvolledig'. Een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door een lokale imam, bijgestaan door twee getuigen. Normaliter wordt er nooit een document afgegeven na de voltrekking van het huwelijk.

Om haar aanvraag gezinshereniging geregistreerd te zien, heeft de verzoekende partij een beroep moeten doen op tussenpersonen – die dan op hun beurt een ambtenaar contacteren - die nadien het bestaan van het huwelijk bevestigt.

Het is zo goed als onmogelijk om de ambtenaren direct te contacteren: omwille van de terreurdreiging in Somalië moet men zich tot hen wenden via tussenpersonen.

Dat is tevens wat de verzoekende partij heeft moeten doen...

II.1.4. Zij wist hoegenaamd niet dat het document niet "correct" was. Zij heeft een tussenpersoon moeten betalen en vertrouwen. De bestreden beslissing meldt trouwens zelf dat er "grondig" onderzoek diende te worden gevoerd om dit te ontdekken. Hoe kon de verzoekende partij dit dan weten?

Als er trouwens over een "vals" Somalisch document kan worden gesproken, dient er tevens een omschrijving te bestaan van een "authentiek" Somalisch document. Als authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom weigert de Belgische ambassade deze dan te legaliseren?

Het antwoord is eenvoudig: er is geen eensgezindheid over wat een "authentiek" Somalisch document inhoudt. Zelfs de bevoegde ambtenaar is in staat een kleurenprinter te gebruiken om de stempels te zetten, als z'n stempelinkt op is... Het is in casu aldus niet mogelijk om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 VW om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan...

Bovendien impliceert een "frauduleuze handeling" tevens de wil om te frauderen.

Het principe « *fraus omnia corrumpit* », zoals vervat in artikel 74/20, §1 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect.

Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn. Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen. Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F)

dat het toepassing van het principe "*Fraus omnia corrumpit*" het volgende impliceert : « *l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse, la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain.* » In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij niet evenzeer het slachtoffer vormt van het bedrog van een ambtenaar of een derde, als er al over bedrog kan worden gesproken.

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/20 §1 Vreemdelingenwet in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!

II.1.5. Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn.

Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis [...]:

" § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed -of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd. Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet en zich beperkt töt het toepassen van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Cf. DVZ-gehoor dd. 15/07/2015 (stuk 4): (...)

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen.

Bovendien werd het verhaal van haar echtgenoot aanvaard door het CGVS aangezien deze als vluchteling werd erkend. Het is aldus niet redelijk om haar huwelijk thans in twijfel te trekken, wat nochtans tevens vermeld werd bij het CGVS.

Uw Raad heeft zich reeds verscheidene malen moeten uitspreken over gelijkaardige zaken.

RvV 183 719 dd. 13 maart 2017:(...)

Cf. RvV 183 723 van 13 maart 2017 :(...)

Het is belangrijk te noteren dat de verwerende partij geen cassatie aantekende tegen deze arresten.

Er is bovendien nog een recenter arrest van de Raad waarin deze terecht stelt dat zelfs als het huwelijksdocument frauduleus zou zijn, quod non, dit dan wel kan impliceren dat dit document niet geldig is, maar niet dat het huwelijk niet zou bestaan.

Cf. RvV 188 795 van 22 juni 2017 (...)

De thans bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële Motiveringsverplichting”.

3.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota:

“(…) Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de weigering van het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat de aanvraag door de verzoekende partij werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat dat niet gelegaliseerd werd.

Verweerder benadrukt dat, in zoverre de verzoekende partij een document van een Somalische autoriteit wenst voor te leggen, deze akte dient te worden gelegaliseerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft hierbij terecht geoordeeld dat aan het overgemaakte huwelijkscertificaat geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien het een niet authentieke verklaring betreft.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 30 WIPR:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Gelet op het feit dat de voorgelegde documenten afkomstig zijn uit Somalië en de Somalische regering niet erkend wordt door de Belgische overheid, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen zekerheid kan hebben over de authenticiteit van het overgemaakte huwelijkscertificaat.

Verder heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemotiveerd dat – los van het gebrek aan legalisatie – geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van voormeld huwelijkscertificaat. Het overgemaakte huwelijkscertificaat werd immers onderworpen aan een grondig onderzoek op grond waarvan geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter en dus niet door de lokale autoriteiten. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om

te oordelen dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden gevrijwaard en er duidelijk sprake is van frauduleuze handelingen.

Artikel 74/20, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Aangezien de verzoekende partij, door het voorleggen van een vervalst document, de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden teneinde te worden gemachtigd tot verblijf, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht geoordeeld dat een visum lang verblijf aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De verzoekende partij meent dat zij niet wist dat voormelde huwelijksakte niet ‘correct’ was. Zij zou beroep hebben gedaan op een tussenpersoon teneinde voormeld document te bekomen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Zij legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat zij een beroep zou hebben gedaan op een tussenpersoon teneinde voormeld document te bekomen. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd alwaar zij betoogt dat er geen authentieke Somalische documenten bestaan, zodat er tevens ook geen valse Somalische documenten kunnen bestaan.

Verweerder herhaalt dat indien de verzoekende partij een document van een Somalische autoriteit wenst voor te leggen, deze akte dient te worden gelegaliseerd. Verweerder verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Terwijl de verzoekende partij met haar kritiek eveneens voorbij gaat aan het door de diensten van de Belgische ambassade gevoerd grondig onderzoek op grond waarvan kon worden geconcludeerd dat de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard is. (...).”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing steunt op twee motieven. Ze stelt vast:

- dat het voorgelegd Somalisch huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd is (1);
- dat er sprake is van een frauduleuze handeling, waarbij wordt gespecificeerd dat er sprake is van een vervalst document waarmee verzoekster de Belgische autoriteiten tracht te misleiden (2).

Beide motieven kunnen op zich de bestreden beslissing schragen. Dit houdt in dat de bestreden beslissing slechts kan worden nietig verklaard indien verzoekster gegronde kritiek uit tegen beide motieven.

3.5. Motief (2) steunt op de toepassing van artikel 74/20, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

3.6. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou*

halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraud omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

3.7. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe ‘fraus omnia corrumpit’. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar verzoekschrift ligt de bewijslast in deze bij de verwerende partij.

3.8. In casu wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit onderzoek is gebleken dat het overgelegde huwelijkscertificaat een vervalst document is. Hierbij wordt erop gewezen dat uit grondig onderzoek blijkt dat de officiële stempels op het Somalische document werden aangebracht met een kleurenprinter. Hieruit wordt afgeleid dat de stempels aldus niet door de lokale autoriteiten zijn aangebracht en dat er sprake is van een frauduleuze handeling.

3.9. Eerste punt van kritiek van verzoekster met betrekking tot motief (2) is dat de verwerende partij poneert dat de stempels werden aangebracht met een "kleurenprinter". Verzoekster vraagt zich af of het administratief dossier wel bewijzen bevat omtrent deze valsheid dan wel of dit loutere beweringen zijn van de verwerende partij.

3.10. In het administratief dossier bevindt zich een document met commentaar van de Belgische diplomatieke post te Kampala van 7 september 2017 – zijnde dus de dag dat de visumaanvraag werd ingediend – betreffende de visumaanvraag van verzoekster. Deze commentaar is gericht aan de verwerende partij. Hierin wordt onder meer gesteld, “*Les cachets officiels présents sur le document sont en fait imprimés au moyen d’une imprimante couleur. Qu’ils ne peut dès lors s’agir des cachets authentiques apposés sur le document par les autorités Somaliens*”. Er worden echter niet meer details verstrekt. Noch het origineel voorgelegd huwelijkscertificaat noch een kleurenkopie ervan bevinden zich in het administratief dossier. Evenmin bevindt zich in het administratief dossier enig spoor van een gevoerd onderzoek. Dit kan nochtans verwacht worden indien de verwerende partij een document bestempelt als een vervalst document en zowel in de bestreden beslissing als in de nota gewag wordt maakt van een “*door de diensten van de Belgische ambassade gevoerd grondig onderzoek*” op dit vlak. Uit het feit dat een grondig onderzoek nodig was – dat blijkbaar op dezelfde dag als het indienen van de visumaanvraag is gebeurd en waarvan de resultaten dezelfde dag ook bekend waren – kan ook afgeleid worden dat het betrokken huwelijkscertificaat niet manifest vervalst is, zodat dit op het eerst zicht zou blijken. De Raad kan dus niet verifiëren of de vaststelling dat verzoekster een foutieve gedraging heeft gepleegd, met name het voorleggen van een vervalst huwelijkscertificaat, feitelijke grondslag heeft.

3.11. Verzoekster licht verder de omstandigheden toe die volgens haar hebben geleid tot het betwiste huwelijkscertificaat. Eerst geeft ze aan dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk document authentiek is en welk niet, maar dat de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument vraagt alvorens tot registratie van de aanvraag gezinshereniging over te gaan. Bij gebrek hieraan wordt het dossier immers als onvolledig beschouwd. Verder schetst ze hoe een Somalisch huwelijk doorgaans wordt voltrokken en dat het zo goed als onmogelijk is om ambtenaren direct te contacteren ten gevolge van de terreurdreiging, zodat een beroep dient te worden gedaan op een tussenpersoon die een ambtenaar contacteert die het bestaan van het huwelijk bevestigt. Zij verduidelijkt nog dat zij niet anders kon dan de tussenpersoon te betalen en hem te vertrouwen, en dat zij hoegenaamd niet wist dat het document “*niet correct*” was.

3.12. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd (zie infra punt 3.14.). Verwerende partij betwist voorts in de nota niet dat bij gebrek aan een huwelijksdocument, het visumdossier als onvolledig beschouwd wordt door de betrokken ambassade. In de bestreden beslissing kan gelezen worden: “*Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van*

een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden.” De intentie om te schaden of voordeel te behalen (subjectief criterium) kan echter niet ipso facto worden afgeleid uit het overleggen van een vervalst document (objectief criterium), voor zover hiervan al sprake kan zijn in casu. In dit verband kan nuttig worden verwezen naar een arrest van het Hof van Cassatie van 2015: *“Het algemeen rechtsbeginsel Fraus omnia corrumpit verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Daaruit volgt dat om de oneerlijke handeling als bedrog aan te merken, deze moet zijn begaan om te schaden of winst te behalen. Het middel dat ervan uitgaat dat het volstaat dat de oneerlijke handeling vrijwillig is en zodoende schade veroorzaakt, faalt naar recht.”* (Cass, 16 november 2015). Het blijkt niet, minstens toont verwerende partij niet aan, dat de voorwaarde van het subjectief criterium is voldaan mocht de voorwaarde van het objectief criterium vervuld zijn. In de nota wordt benadrukt dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen als zou ze een beroep hebben gedaan op een tussenpersoon om het huwelijkscertificaat te verkrijgen. Dit doet geen afbreuk aan het gestelde in punt 3.10 en dit toont evenmin aan dat er sprake is van een intentie van verzoekster om te schaden of een voordeel te behalen.

3.13. Gelet op het voormelde kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet schendt. Daar komt nog bij dat de Raad, zoals gezegd, gelet op de samenstelling van het dossier niet in staat is om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen en na te gaan of de vaststelling dat een vervalst huwelijkscertificaat werd voorgelegd daadwerkelijk feitelijke grondslag heeft. Dit heeft als gevolg dat motief 2 niet overeenind blijft.

3.14. Voor wat betreft motief (1) schetst verzoekster de context van de Somalische administratie en stelt ze dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Deze vaststelling vindt steun in de bovenvermelde commentaar van 7 september 2017 van de betrokken diplomatieke post betreffende de visumaanvraag van verzoekster. Hierin kan onder meer gelezen worden, *“Considérant que dans le cas présent le document produit n’est pas légalisé car il provient de Somalie, pays dont le gouvernement n’est pas reconnu par la Belgique.”* Dat Somalische documenten niet gelegaliseerd worden, staat ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing aangezien ze stelt, *“Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend.”* Het verweer in de nota waarin geponeerd wordt *“in zoverre de verzoekende partij een document van een Somalische autoriteit wenst voor te leggen, deze akte dient te worden gelegaliseerd”*, kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Motief 1 kan dan ook niet deugdelijk zijn aangezien verzoekster niet kan voldoen aan de vereiste van legalisatie van een Somalisch document.

3.15. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak om de gegrondheid na te gaan van het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA